

cordes, cada un de nosaltres va equipat amb dos aparells descenidors que anem alternant aprofitant els fraccionaments de la corda al llarg del pou per efectuar els corresponents canvis.

L'aigua i la neu que entren des de l'exterior s'escorren per les parets i els degotalls que ens cauen al damunt fan que cada vegada anem més mullats, a més aquí dins la temperatura també és força baixa i tot això fa que si les parades s'allarguen, de seguida agafem fred.

A -130 metres fem peu en un replà anomenat "el nínxol", una petita balconada penjada damunt el buit que segueix als nostres peus i que permet l'estada de dues persones degudament assegurades. Aquí aprofitem per passar les saques plenes de material al company que actua en punta i que li seran necessàries per continuar equipant aquesta formidable vertical.

D'aquest lloc fins al fons situat uns 150 metres més

avall, el pou va guanyant en amplada i el descens s'efectua per mitjà d'un espectacular ràpel aeri sota la pluja cada vegada més intensa, amb dos únics punts de contacte amb la paret que s'aprofiten per realitzar sengles reinstal·lacions. Finalment i quan fa més de dues hores que hem entrat a l'avenc arribem al seu fons, que està ocupat totalment per pedres de petita mida. Aquí s'imposa menjar i beure una mica però el fred ens obliga a iniciar de seguida el llarg camí de tornada. L'ascens té lloc sota una autèntica dutxa que aviat ens deixa completament xops. Les tirades entre els fraccionaments són llargues i les saques de material, plenes de cordes mullades, fan la pujada cada vegada més feixuga. Després de molta estona arribo al "nínxol" que ara em sembla una acollidora plataforma, on per fi puc realitzar una desitjada parada "tocant de peus a terra" que aprofito per recuperar forces abans d'agafar novament la corda i reprendre la marxa. Encara queden molts metres i la visió de la boca de l'avenc, tan llunyana encara, gairebé desmoralitza. El cansament és cada vegada més gran, però la llum de l'exterior es va apropant lentament. De sobte, la veu amiga del company que m'ha precedit en la llarga pujada i que fa estona que ha sortit, m'encoratja per al darrer esforç.

Mentrestant, un estol de gralles neguitoses sobrevolen la boca de la cavitat i esbronquen amb els seus crits a uns intrusos que havien envaït el seu espai, estant impedit amb la seva presència que elles hi puguin entrar. Tan aviat com el pas queda lliure, es precipiten a l'abisme a una velocitat de vertigen...

Antoni Rocías